

VALLANKUMOUKSEN KAHDESTA LINJASTA

„Prizyvin”¹³⁶ 3. numerossa hra Plehanov yrittää asettaa tärkeän teoreettisen kysymyksen lähenevästä vallankumouksesta Venäjällä. Hän ottaa Marxilta sitaatin, jossa sanotaan, että vuoden 1789 vallankumous Ranskassa kulki nousevaa linjaa, mutta vuoden 1848 vallankumous laskevaa linjaa. Edellisessä tapauksessa valta siirtyi asteittaisesti maltillisemmalta puolueelta vasemmistolaisemmalle: perustuslailliset — girondistit — jakobiinit. Jälkimmäisessä tapahtui päinvastoin (proletariaatti — pikkuporvarilliset demokraatit — porvarilliset tasavaltalaiset — Napoleon III). „Olisi hyvä”, päättelee kirjoittajamme, „suunnata Venäjän vallankumous nousevaa linjaa”, siis että valta siirtyisi ensin kadeteille ja lokakuulaisille, sitten trudovikeille ja sen jälkeen sosialisteille. Tästä järjestyksestä tehdään tietysti se johtopäätös, että Venäjän vasemmistolaiset, jotka eivät tahdo tukea kadetteja ja mustaavat heitä ennenaikaisesti, ovat ajattelemattomia.

Tämä hra Plehanovin „teoreettinen” päätelmä on vielä eräs näyte siitä, miten marxilaisuuden tilalle otetaan liberalismi. Hra Plehanov rajoittaa asian kysymykseen, olivatko eturivin ainesten „strategiset käsitteet” „oikeita” vai vääriä? Marx ajatteli toisin. Hän esitti tosiasian: vallankumous kulki kummassakin tapauksessa eri tavalla, mutta Marx *ei* etsinyt tämän eroavuuden *selitystä* „strategisistä käsitteistä”. Marxilaisuuden kannalta katsoen olisi hassua etsiä sitä käsitteistä. Sitä pitää etsiä *luokkien välisen suhteen* eroavuudesta. Sama Marx kirjoitti, että v. 1789 Ranskan porvaristo yhtyi talonpoikaistoon ja että v. 1848 pikkuporvarilliset demokraatit kavalsivat proletariaatin.

Hra Plehanov tietää tämän Marxin mielipiteen, mutta vaikenee siitä väärentääkseen Marxia „struvelaisittain”. Vuoden 1789 Ranskassa kysymys oli absolutismin ja aateiston kukistamisesta. Silloisella taloudellisen ja poliittisen kehityksen asteella porvaristo uskoi etujen sopusuhtaisuuteen, ei ollut peloissaan herruutensa puolesta ja meni liittoon talonpoikaiston kanssa. Tämä liitto turvasi vallankumouksen täydellisen voiton. Vuonna 1848 kysymys oli porvariston kukistamisesta proletariaatin voimin. Proletariaatti ei onnistunut vetämään puolelleen pikkuporvaristoa ja tämän tekemä petos aiheutti vallankumouksen tappion. Nouseva linja oli v. 1789 sellaisen vallankumouksen muoto, jossa kansanjoukko voitti absolutismin. Vuoden 1848 laskeva linja oli sellaisen vallankumouksen muoto, jossa pikkuporvaristojoukkojen tekemä proletariaattiin kohdistuva petos sai aikaan vallankumouksen tappion.

Hra Plehanov on ottanut marxilaisuuden tilalle vulgäärin idealismin rajoittaan asian „strategisiin käsitteisiin” eikä luokkien väliseen suhteeseen.

Vuoden 1905 Venäjän vallankumouksen ja sen jälkeisen vastavallankumouskauden kokemus sanoo meille, että meillä oli havaittavissa vallankumouksen *kaksi* linjaa sen taistelun merkeissä, jota kaksi luokkaa, proletariaatti ja liberaalinen porvaristo, kävivät johtavasta vaikutuksesta joukkoihin. Proletariaatti esiintyi vallankumouksellisesti ja vei demokraattisen talonpoikaiston mukanaan monarkian ja tilanherrojen kukistamiseen. Että talonpoikaistolla oli vallankumouksellisia pyrkimyksiä demokraattisessa mielessä, sen ovat todistaneet *joukko*mitassa *kaikki* suuret poliittiset tapahtumat: vuosien 1905—1906 talonpoikaiskapinat, sotaväen liikehtimiset samoina vuosina, vuoden 1905 „talonpoikaisliitto” sekä molemmat ensimmäiset Duumat, joissa *trudovikkitalonpojat* esiintyivät „vasemmistolaisempina kuin kadetit” ja *jopa vallankumouksellisempina* kuin intelligentti-*sosiaalivallankumoukselliset* ja trudovikit. Tämä valitettavasti unohdetaan usein, mutta se on tosiasia. *Trudovikkitalonpojat* osoittivat sekä III:ssä että IV:ssä Duumassa, että kaikesta heikkoudestaan huolimatta maa-seudun joukot ovat tilanherroja *vastaan*.

Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ensimmäinen linja, joka perustuu tosiasioihin eikä

„strategiseen” lörpöttelyyn, oli se, että proletariaatti taisteli päättäväisesti ja talonpoikaisto seurasi sitä epäröiden. Nämä molemmat luokat nousivat monarkiaa ja tilanherroja vastaan. Näiden luokkien voiman ja päättäväisyyden riittämättömyys aiheutti tappion (vaikka osittainen aukko itsevaltiuteen tulikin murretuksi).

Toisena linjana oli liberaalisen porvariston menettäminen. Me bolshevikit olemme aina sanoneet, varsinkin vuoden 1906 kevästä lähtien, että kadetit ja lokakuulaiset edustavat liberaalista porvaristoa *yhtenäisenä* voimana. Vuosikymmen 1905—1915 on vahvistanut näkökantomme. Taistelun ratkaisevina hetkinä kadetit yhdessä lokakuulaisten kanssa pettivät demokraattisen liikkeen ja „lähtivät” auttamaan tsaaria ja tilanherroja. Venäjän vallankumouksen „liberaalisen” linjan muodosti joukkojen taistelun „rauhottaminen” ja pirstominen porvariston ja monarkian soveltamiseksi keskenään. Sekä Venäjän vallankumouksen kansainväliset ehdot että Venäjän proletariaatin voima tekivät liberaalien tällaisen menettelyn kiertämättömäksi.

Bolshevikit autoivat tietoisesti proletariaattia kulkemaan ensimmäistä linjaa, taistelemaan antaumuksellisen rohkeasti ja viemään talonpoikaiston mukanaan. Menshevikit, turmellen proletariaattia sopeuttamalla sen liikettä liberaalien alaiseksi, luisuivat jatkuvasti toiselle linjalle alkaen kehotuksesta osallistua Bulyginin Duumaan (elokuu 1905) ja päätyen vuoden 1906 kadettiministeristöön ja liittoon kadettien kanssa demokraatteja *vastaan* vuonna 1907. (Hra Plehanovin mielestä — huomautamme suluissa — kadettien ja menshevikkien „oikeat strategiset käsitteet” kärsivät silloin tappion. Mutta miksi? Miksi joukot eivät kuunnelleet viisasta hra Plehanovia ja kadettien neuvoja, joita levitettiin sata kertaa laajemmin kuin bolshevikkien neuvoja?)

Vain nämä virtaukset, bolshevistinen ja menshevistinen, vain ne tulivat esiin *joukkojen* politiikassa vuosina 1904—1908, kuten myöhemminkin, vuosina 1908—1914. Minkä vuoksi? Sen vuoksi, että vain näillä virtauksilla oli lujat luokkajuuret, edellisellä — proletaariset ja jälkimmäisellä — liberaalis-porvarilliset.

Nyt me kuljemme taas vallankumousta kohti. Sen näkevät kaikki. *Ise Hvostov* puhuu talonpoikain mielialasta,

joka muistuttaa vuosia 1905—1906. Ja taas meillä ovat *samat* kaksi vallankumouksen linjaa, *sama* luokkien välinen suhde, jota vain muuttunut kansainvälinen tilanne on muuntanut. Vuonna 1905 koko Euroopan porvaristo kannatti tsarismia ja auttoi sitä ken miljardeilla (ranskalaiset), ken valmentamalla vastavallankumouksellista armeijaa (saksalaiset). Vuonna 1914 syttyi Euroopan sota; porvaristo sai kaikkialla väliaikaisen voiton proletariaatista, peitti sen nationalismin ja shovinismien sameaan aaltoon. Venäjällä ovat edelleenkin väestön enemmistönä pikkuporvarilliset kansanjoukot, pääasiassa talonpoikaisto. Heitä sortavat etupäässä tilanherrat. Poliittisesti he osittain nukkuvat, osittain horjuvat shovinismien („voitto Saksasta”, „isänmaan puolustaminen”) ja vallankumouksellisuuden välillä. Näiden joukkojen — ja tämän horjunnan — poliittisina edustajina ovat toisaalta narodnikit (trudovikit ja sosialivallankumoukselliset) ja toisaalta sosialidemokraatti-opportunistit („Nashe Delo”, Plehanov, Tshheidzen ryhmä, Organisaatiokomitea), jotka vuodesta 1910 alkoivat täyttää päätä luisua liberaalisen työväenpolitiikan poluille ja vuoteen 1915 mennessä olivat jo päätyneet herrojen Potresovin, Tsherevaninin, Levitskin ja Maslovin sosialishovinismiin tai vaatimukseen „yhtenäisyydestä” heidän kanssaan.

Tästä todellisesta asiailasta juontuu ilmeisesti proletariaatin tehtävä. Antaumuksellisen rohkea vallankumoustaistelu monarkiaa vastaan (vuoden 1912 tammikuun konferenssin tunnukset, „kolme valasta”), — taistelu, joka tempaa mukaansa kaikki demokraattiset joukot, s.o. pääasiassa talonpoikaiston. Ja samanaikaisesti säälimätön taistelu shovinismia vastaan, taistelu Euroopan sosialistisen vallankumouksen puolesta liitossa *Euroopan* proletariaatin kanssa. Pikkuporvariston horjunta ei ole satunnaista, vaan kiertämätöntä, se johtuu pikkuporvariston luokka-asemasta. Sotilaallinen kriisi on *voimistanut* taloudellisia ja poliittisia tekijöitä, jotka sysäävät pikkuporvaristoa — muun muassa talonpoikaistoa — vasempaan. Siinä on Venäjän demokraattisen vallankumouksen voiton täyden mahdollisuuden objektiivinen perusta. Että Länsi-Euroopassa ovat täysin kypsyneet sosialistisen vallankumouksen objektiiviset ehdot, sitä meidän ei tarvitse tässä

todistella; sen tunnustivat ennen sotaa kaikki vaikutusvaltaiset sosialistit kaikissa etumaisissa maissa.

Vallankumouksellisen puolueen päätehtävänä on saada selville luokkien välinen suhde edessäolevassa vallankumouksessa. Organisaatiokomitea, joka Venäjällä pysyy „Nashe Delon” luotettavana liittolaisena ja ulkomailla heittelee mitään merkitsemättömiä „vasemmistolaisia” korulauseita, välttelee tätä tehtävää. Trotski, joka toistaa „Nashe Slovoissa” „originellin” teoriansa vuodelta 1905 eikä halua ajatella, minkä syiden takia elämä on kulkenut kokonaista kymmenen vuotta tämän mainion teorian ohitse, ratkaisee väärin tämän tehtävän.

Trotskin originelli teoria ottaa bolsheveikeilta kehotuksen proletariaatin päättäväiseen vallankumoukselliseen taisteluun ja poliittisen vallan valtaamiseen sen käsiin ja menshevikeiltä talonpoikaiston osuuden „kieltämisen”. Talonpoikaistohan muka on jakautunut kerroksiin, differentioitunut; sen mahdollinen vallankumouksellinen osuus on yhä vähentynyt; Venäjällä „kansallinen” vallankumous on mahdoton: „me elämme imperialismin kautta”, eikä „imperialismi aseta vastakkain porvarillista kansakuntaa ja vanhaa järjestelmää, vaan proletariaatin ja porvarillisen kansakunnan”.

Mikä huvittava esimerkki „leikkimisestä sanalla” imperialismi! Jos *Venäjällä* proletariaatti on jo vastakkain „porvarillisen kansakunnan” kanssa, niin silloin Venäjä on suorastaan *sosialistisen* vallankumouksen kynnyksellä!! silloin tunnus „*tilanherrojen* maiden konfiskoinnista” on väärä (Trotski toisti tämän tunnuksen v. 1915 vuoden 1912 Tammiikuun konferenssin perässä), silloin ei pidä puhua „työväen vallankumouksellisesta” hallituksesta, vaan „työväen *sosialistisesta*” hallituksesta!! Se, miten pitkälle Trotski sekasotkussaan menee, näkyy hänen lauseestaan, että päättäväisyydellään proletariaatti innostaa mukaansa myös „*ei-proletaariset (!) kansanjoukot*” (№ 217)!! Trotski ei ajatellut, että jos proletariaatti innostaa mukaansa maaseudun ei-proletaariset joukot konfiskoimaan tilanherrojen maat ja kukistaa monarkian, niin se onkin „kansallisen porvarillisen vallankumouksen” päätökseenviemistä Venäjällä, se onkin proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattista diktatuuria!

Koko vuosikymmen — suuri vuosikymmen — 1905—1915 on todistanut, että Venäjän vallankumouksessa on kaksi ja vain kaksi luokkalinjaa. Talonpoikaiston jakautuminen kerroksiin on voimistanut luokkataistelua sen sisällä, herättänyt hyvin monet poliittisesti nukkuneet ainekset, lähentänyt maalaisproletariaattia kaupungin proletariaattiin (bolshevikit ovat vuodesta 1906 alkaen vaatineet *erillisten* maalaisproletariaatin järjestöjen muodostamista, ja he liittivät tämän vaatimuksen Tukholman menshevistisen edustajakokouksen päätöslauselmaan). Mutta „talonpoikaiston” ja Markovien—Romanovien—Hvostovien antagonismi on voimistunut, kasvanut, kärjistynyt. Se on niin ilmeinen totuus, etteivät *edes* tuhannet fraasit Trotskin kymmenissä pariisilaisissa artikkeleissa pysty „kumoamaan” sitä. Trotski auttaa todellisuudessa Venäjän liberaalisia työväenpoliitikkoja, jotka talonpoikaiston osuuden „kieltämisellä” tarkoittavat *haluttomuuttaan* nostattaa talonpoikia vallankumoukseen!

Tässä on nyt asian ydin. Proletariaatti taistelee ja tulee antaumuksella taistelemaan vallan valloittamisen, tasavallan ja maiden konfiskoinnin puolesta, *toisin sanoen* sen puolesta, että talonpoikaisto saataisiin vedetyksi mukaan, että sen vallankumouksellisia voimia *käytettäisiin täydellisesti hyväksi*, että „ei-proletaariset kansanjoukot” osallistuisivat *porvarillisen* Venäjän vapauttamiseen *sotilaallis-feodaalisesta* „imperialismista” (=tsarismista). Ja tätä porvarillisen Venäjän vapautumista tsarismista, tilanherrojen maista ja vallasta proletariaatti käyttää hyväkseen viipymättä, ei varakkaiden talonpoikien auttamiseksi heidän taistelussaan maalaistyöläistä vastaan, vaan sosialistisen vallankumouksen suorittamiseksi liitossa Euroopan proletariien kanssa.

„Sotsial-Demokrat” № 48,
marraskuun 20 pnä 1915

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden tekstin mukaan